

הנחת הת' בלתי מוגה

ס"ד. י"ב תמוז ה'תשמ"ט.

נפג ממזרים חסידי הגדוש גוים ומשעתי. ומביא בעל הגאולה במאמר
ד"ה 2מ ב"ב תמוז בשנה הזאת (דומאסר והאורלה) מה
שאד"ץ במסכת חוליקין נפג אין ישראל כו' אומה זו כנפג נמשלה וכו' /

(כמבואר על הצדדים, ומכונים ששעלם ז"ד שוואמנע הגפן). וממשל
במחמאר, והנה טעם הדבר מה ישראל נמשל כנפג, איתא במד"ד
שה הגפן כשרוצים להשיביו עוקרים אותו ממקום זה ושואלים אותו
במקום אחר, נד' ישראל עוקרן ממזרים והביאן למדבר והחזיקו
בצדקיותם, וקבלו את החזרה והקדמו נעשה צושמעט. והנה נפג ממזרים
והחזיקו, ואח"כ הטעם שהביאים לארץ טובה והתבה, לארץ אשר נו'
המלך עניי ה' אלקיך בה מלשיה השנה ועד אחריה שנה.

הנה כהנב', כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאת, וידוע דיק
הואר' בזה, כימי, כיום מיבני ל' דוא בחז ומנא נפגן.

מבי"ש' קמנ' חזכור את יום צאתך מארץ מצרים נו' יום לשון יחיד.
ש"ו בויטן. ומבאר בעל הגאולה, בהאמר על פסוק והמו דלפ הימים
ש"ו וכן דשמו הווא על ביאת משיח זקנו, אם מי יצאה ממזרים
האגולה, על שמונים בארצו נפלאתו בביאת משיח זקנו. היינו שאו
אין נפלאתו אפינ' על פ' ד' הגוים שהיו בעת יציאת מצרים, על
שפ"ע' י' ה' ד' ויציאת מצרים טפ' והגוים דלפ"ל יחיד
החילק.

הנה מה מוכן, וכשם שהיו בפרטיות מ"ד מסעות במדבר, כצאתם
ממצרים על בואם אל ארץ ישראל, על"ז הוא כימי היציאה
ממצרים בכללותו, היינו מן היום הזה על ביאת משיח זקנו, וכל
הצבורה במשך והמו הוא היא באופן של מסעות, נפג ממזרים חסידי
והעבודה כונת הגלות, ובפרט בהחושד החסיד והמופל, במדבר הגדול
המבואר גוש שרף ועקרב וצמאון אשר אין לסינו, אין מיס אלא
מדתו, וקראו בשם חסידי, מטע, אשר ע"פ ה' יחזו וע"פ ה'
וע"פ"ו, וכלשונו בעל הגאולה¹⁴ זיגס מיס אונוער וזילען וייענן
יסקו"ו.

- 1) חוליקין פ. ס. 2) דעם כקונטרס תג הגאולה י"ב-י"ג תמוז תש"א
 - 3) (קונטרס ד') - סה"ט קונטרסים ח"א קטן, ב. ואילך, ובספ"ט תרפ"ג ע' קטן, 3)
 - א. א. 4) ספ"ר פמ"ד, א. א. 4) משפטים ב"ד, 1. 5) שניות ג, ח. 6) קרב
 - יא, יב. 7) פסוק ז, יו, 8) ח"א קטן, א. א. 9) ראש ש"ז, ג. 10) סה"ט פ"ח
 - ע' 159. 11) קרב ח, סו, 12) ב"ק י, א. א. 13) כחשיות פ. ח. 14)
- כחשיות פיות א, ג, תמוז תרפ"ז - סה"ט קונטרסים טמ קטח, ב. סה"ט תרפ"ט ש"ט
ע' קטן.

בתיבתו, ובקרב משה קמחא כתיבנא ותי' ה' עסקי על כל עמרי
כיום הוא יתי' ה' אשר שמו את, לשאר נחבא כד אר קמחא,
בביאת משיח זקנו, יבא ויחזקו ויחזקו קמחיה לארצו, כחזקו
ביתוהו משה.

1 חובי ענין העבודה דומה הגזרות. ע"פ מה שמבאר בעני הגזרות
 ב"ד 26 וידענו כי הוי' הוא האלקים 27. והנה אלקים הוי'
 מהו הילין ואלקים הוי' לשון רבים 28. היינו שנמצאים כלשון הרבים.
 ועל אלקים יקרי להיות גם הוי' כל"ד (ויין וכו"ב). והנה ענין
 העבודה דומה הגזרות לדעת כי הוי' הוא האלקים. והענין הוא, דכשם
 שבבגדא העולם ככדורו, כתיב בחזקה הענין 29, פראשה ברא אלקים
 את השמים ואת הארץ, (את השמים כלכות הוציאתם ואת הארץ
 מלכות הוציאתם 30). היינו שהבגדא בגלוי היתה ע"י שם אלקים. אבל
 אין כ כתיבנו אלה הוציאת השמים והארץ בהבדא כיום עשות הוי'
 אלקים ארץ ושמים. הוציאת מצא כתיב, לפי שהעולם ע"י מילואו
 שבדצ"ב, היינו שבשם אלקים נמצא שם הוי' (הוי' אלקים). ויחידה
 מאו, הוי' הוא האלקים. היינו דוח מה ששם אלקים מהוה הוא ע"י
 שכן נמשך שם הוי' שהוא שם העצם 31 ושם המפורש 34. וכמבאר
 משור קבלה, ונבאר באריות במורה הסודיות 35. שכל השמות יש
 אריות וכלים. והו ענין ז' שמות שאינם נמחקים 36. לפי שיש ז' אותיות
 בעולם. אבל כלל הכלים נמצא האור, שהוא הוא שם הוי' והוה הוי'
 הוא האלקים. והכלי בכל אף האור. וכמו שהוא במשנה. באר הוי'
 יצאו כלל דברי הנמצא, הוהו. הוי' אם הכלי הוא כפי אמתו, ה"ה כפי
 אל הדבר הנמצא בו. וכדוע בהלכות שבת 37 שהמציא אלקים בכלל
 שמוה מכלשור עמור אף על הכלי שהכלי ספף להאמרין. דמה שכן
 הוא בדברים נשמיים. שהכלי בכל אף האור. הוא לפי שכן הוא בשורש
 אשמיים. והכלי בכלים אף האורות. וע"ז הוא בשם הוי' ושם
 אלקים. דכתיבנו, כי שמש ומגו הוי' אלקים. דשם אלקים הוא מגו
 שרצף לשם הוי' 38. היינו שהוא כפי ובכל לשם הוי'. והנה נמשך
 המבדה בפועל, והנה שבת ה"ה היתה בגלוי ע"י שם אלקים. וכתיבנו
 קצתה אדם לשון רבים, והרעה לשעור ישעיהו 41, ואלקים לשון רבים.
 מ"ה ה"ה ידע שמה"ע אלקים קדושים 42, ובתוכו נמצא שם העצם

25) ראה סה"ט קונטרסים ה"ה רס"ב. ב. ואילן. ד. ה' דע כי ה' הוא האלקים -
 שם רס"ב. א. וראה גם סה"ט ה"ה רס"א. ב. ואילן. 146 ע' אילן. 146 ואילן.

- 27) אחתו ד. ק"ט. 28) ראה גם רס"י וירא כ. ג. וישלח לו. ו. 29) בראשית א. א. 30) פליש' בראשית א. ג. 31) שם ב. ד. 32) ראה ב"ד ע"ג. ו. פ"ד. ג. פ"ד. 33) כ"ה הוי' עכו"ם פ"ה ה"ה. פ"ד שם פ"ה. מ"ו. ח"א פ"ה. ואלן. עקרים מאמר ב' פ"ה. וראה ב"ד בהוספת בלע"ש ח"א ע' 234. 34) סוטה לו. א. מפורדו ס. א. ומב"ה הוי' יסודות פ"ו ח"ב. 35) ראה ח"א בא ס. א. ואילן. ובב"ה. 36) שפוטות לו. א. ומב"ה שם. 37) שבת ע"ג. ב. ח"ה. ח"ה. ח"ה. 38) ח"ה. ח"ה. ח"ה. 39) ראה שפוטות פ"ד. ח"ה. ח"ה. ח"ה. 40) בראשית א. כ. ב"ד פ"ה. ח"ה. ח"ה. 41) ח"ה. ח"ה. ח"ה. 42) יחושע כ. י.

מיר אורע פון ארץ ישראל און ניט מיט אונדערע כחות ופעל מיר
 צוויק קומען קיין ארץ ישראל. אבינו מלכנו ית' חסם אנו
 פארטריבען אין גלות, והוא ית' וועט אנו אויסלייטען ויקבץ חזתנו
 מארבע כנפות הארץ, (ומב"ש, ואתם תיקטבו צאתו אחר בית ישראל)
 ויפייכנו קוממיות ע"י משיח, גואל בדם, צארכנו הקדושה.

ובאר הענין הוא, תנה, מוכרין יצ"מ בכל יום, וגם בלילות (כפ
 ימי חיל דלילות הפרוטה 43). והחכה היא בקריאת שמע.
 ומבאר רבינו הוי' בהגרא 44, דמה שתיקנו מ"י ע"מ כשע"ש דוקא,
 הוא לפי שפע"ן ק"ש הוא, היציאה מהמצרים ונבדלים כ"ד. דק"ש
 מתחלה היא בענין תמ"ג. באמירה ה' אחר (במסוק הראשון
 שבפרשה הראשונה). ואת"כ אמורים והחכה את ה' אלקיך, דפיה
 מליכא כפרתא דרזימורא 45. והחכה היא שיש כל פ"ה מ"ה מ"ה 192
 כפי מ"ע ויראת ה' שיהא שדש כל שמי"ה ב"ה. ומשך בפ"ה
 מאד. דכ"ז הוא באופן דמ"ג. והו מה שמדיק במדוש הוי' וקב"ה
 החודה, והקימו נעשה נשמע. דחכמה נעשה צושמע הוי' הוא חכמה
 יקבצה החודה במעם הראשונה על הו סיני. וע"ז הוי' הוא חכמה
 שיימיר החודה בכל ופ"ה רכפ מלים. דצ"ד קדמה ברכת החודה. ברכה
 בחודה מתימ"ה, דהברכה היא, אשר קדשנו במצותיו וצונו. ובכרתה
 חזרה אמרים אשר נתן לנו את חורו ומסיתים בא"י נתן החודה
 צדוק הוי'. והיינו שבמב"ש צענו ומסר את צענו צונו החודה. על
 שפימור החודה הוא באימה וביראה וברחה וכוונת שלישות
 האורה. דדוקא ע"ז חקיים בו מהו כפי בחודות 21. חכמה שלישות
 מארץ מצרים לשון רבים. דכפ חקיים הם ימי צאתו מארץ מצרים.
 צ"פ שפיוחם בגלות (ובפרט בסיני אלו) הוי' העבודה היא באופן של
 מס"ג. דהחיות בגלות ובמדבר העמים זמרים חורה ומקיימים מצוות.
 (והוי' חכמה צארכנו נפלאת. וכמאמר 24 המקיים את החודה משני
 מופע לקיימה מעשור, דע"י צימור החודה לומן הגלות, כאים אל צימור
 החודה באופן של עשירות. ע"י משיח צדקנו שיימיר חודה את כל העם
 בקדוה 25)

- 15) שע"י כו. ספ. 16) ברכות יב. ב. (במשנה). ועד. 17) פס"י. 18) ח"ג רס"ב. א. וראה גם ח"ג ח"ה. ב. 19) חניא רס"ד. רס"ה. חקיימה לשפוטות"א. וראה בהוספת בליקוט פירושם ופ"ה לשם. 20) ח"ה. ח"ה. ח"ה. 21) ברכות כב. א. ח"ה. ח"ה. ח"ה. 22) ח"ה. ח"ה. ח"ה. 23) קידושין ב. ב. ח"ה. ח"ה. ח"ה. 24) אבות פ"ד ט"ט. 25) ראה לק"ה ח"ה ע' א. דרס"ב סוף מצות מימי מליך.

שאדם מודד כח מודדן צ"ל דע"י עבודה זו דוציאא מהחובלות והמנו
המנוקט שנו. באים צ"ל שם הוי' שלמעלה מהחובלות בשם אלקים.
מוציא תמה מנחמה. עד שכפי שאני נכתב כך אני נקרא. גיפוי שם
הוי' שהוא שם המיוחד ושם המפורש ושם העצם.

הנה ע"ד החפוש בין ב' אופנים הוי' (גדול הוי' בעיר אלקינו.
ומוציא תמה מנחמה) הוא גם החפוש בין ב' המספרים דמא
ומבואר בק"ל 56א. דמספר מאה מורה על תכנית
אשלימות. על תכנית אשלימות שבתורה, שה' האחריות מ' וס'
אשלימות שבסג הוי' עומדות 56. והיותו ע"י ה' גם כמ"ש
השלימות אלקים המה והמכות מכות אלקים הוא, ובה גופא ה'
גם נוסף דהאחריות מ' וס' הוי' עומדות בנס. דג' וס' בנחמה היא
אמנם למעלה מזה הוא מ"ש 58 והמכות נאך המצא. דהמכות היא
ראשית והחלה הכוח המנומים שבאים, והיא המצא נאך. "מאך"
בנחמה ל"א. הינו למעלה מזה. וע"ז הוא בעברת האדם
מציאות בנסכה חגיגה 59) דאינו דומה השונה פרק מאה ששנים
עשויה פרק מאה פעמים ואחת. דמא פעמים ה' או המכש והחיות
החומר. מש"כ מספר מאה פעמים ואחת היינו שמענה מעמד ומצבו
ושכעו ורדיומו.

הנה ע"ז הוא גם החפוש בין החומר מאה שבתולים לחומר המא
ואת. וביאר הענין הוא. הנה חומר המאה הוא חומר דחמה.
דענין החמה (החמה) הוא על הני. כמאמר 50 ארבעה צ"ל
החמה כו' (החמה) הוא מ"ש 60 חסד (נפלאותיו צפני אדם,
הינו שהחמה היא על נפלאות. וכמבואר בדיושי חומר צ"ל 52א.
דענין החמה הוא על הנסים שראויים בעולם. והו' גם מה שלע"ז כל
הצרכות כולן בספין וק"כ חמה אינו במל"ס. והו' מה שממשיך
במחשבו. דע"ז הוי' הוא אלקים דענין רבים מורה שוממאים
בעולם. בלשון ח"כים. וס' וס' הוי' הוא האלקים. שגם זה הוא
ענין הני שבעולם. דכ"ז הוא בנתי' הנסים השווים עם העולם. אלא
שענין ע"ד העולם הוא גם. וע"ז מה שהחיות מ' וס' שבתולים בנס
אין עומדות. והו' חומר דחמה הריעו זה' כ"ז חומר. חייק

5

הנה ע"ז הוא גם החפוש בין החומר מאה שבתולים לחומר המא
ואת. וביאר הענין הוא. הנה חומר המאה הוא חומר דחמה.
דענין החמה (החמה) הוא על הני. כמאמר 50 ארבעה צ"ל
החמה כו' (החמה) הוא מ"ש 60 חסד (נפלאותיו צפני אדם,
הינו שהחמה היא על נפלאות. וכמבואר בדיושי חומר צ"ל 52א.
דענין החמה הוא על הנסים שראויים בעולם. והו' גם מה שלע"ז כל
הצרכות כולן בספין וק"כ חמה אינו במל"ס. והו' מה שממשיך
במחשבו. דע"ז הוי' הוא אלקים דענין רבים מורה שוממאים
בעולם. בלשון ח"כים. וס' וס' הוי' הוא האלקים. שגם זה הוא
ענין הני שבעולם. דכ"ז הוא בנתי' הנסים השווים עם העולם. אלא
שענין ע"ד העולם הוא גם. וע"ז מה שהחיות מ' וס' שבתולים בנס
אין עומדות. והו' חומר דחמה הריעו זה' כ"ז חומר. חייק

54) סוסה מ' ב' 55) פ' רא' ב' 1. 56) שבת קד' א. 57) תמא כ"ב
58) איב כח' יב' 59) ס' ב' ורא' תמא פ"א. 60) ברכות ג' ב'
תמא' ה' ה' ברכות פ"א ה"א. מוש"ל ר"ס ר"ס. סדר ברכות המנון לאר"י ת"י
ס"ג. 61) תמא' ק' מ' ס' כ"א. לא. 62) סידור מו' ב' ואל"ף. תמ' אור' ע'
שע. 63) וק"ד פ"א. 1. מתחמת אסור' י'

תחת ה' בלתי חמה

ושם המיוזא 43, ועד לשם המפורש (שיחורה לע"ז. כשאני נכתב אני
מקרא 44) וכמילא הוי' שם אלקים בס"ל לשם הוי' וע"ז שהי' הוא
האלקים. ועד שענין זה הוא באופן דידעה (וילעו גו'). בהנהגה
חקה. יתקע מחשבתו בחוקים 45.

2

אמנם למעלה מזה הוא מה שכתוב 46 גודל הוי' ומחוצץ מאך בעיר
אלקינו דהחיות דהוי' הוא דוקא ע"י החתככות בעיר אלקים.
הוי' ע"י שמתחן את אלקי בעולם וכו' וכו' ממנו עיר אלקים דכ"ש
שע"י כשמוסא, עשוי מחכה ביום חומה וכו', וכ"ז בית בנו ע"י
אנשים. כדציאת בספר יצירה, שחי אנשים בונה שחי ביום וכו'
מאן ואילך אז וחשוב וכו'. והיינו דע"י שמקנין את כל יצירות
הקדושה, וכו' וכו' מהם עיר אלקים. ע"ז הוא ממשיר את הגדלות דהוי'.
והו' מה שע"י ההתקבלות דהוי' בעיר אלקינו. הנה דוקא ע"י נעשה
יעדן האור מתוך החוש החקקים והחומר. והיודן החכמה מתוך
המכילות.

הנה גדלות זו דשם הוי' היא נאשר הוא בעיר אלקינו דקה.
הינו אלקי ישראל (לא אלקים סוסה). כי דוקא ע"י עבודה
שישאל ע"י החלק אלוהי ששאל משה שבו, ה"ה מוסר כח בנבונה
ש' מעלמה. והו' מה שהוא עשה מן החלק שיכיר דחיות זו של
אנשים שהי' זו ע"ז. לשון עזות. שמעיר על הק"ה בעולם. והוא
ע"י שששה בהאנשים סוד ממודל על שהי' בית הוי' וע"י לאשקנו.
דע"ז גודל הוי' ומחולל מאך, שמוסר גודל בשם הוי'.

3

הנה בזה נוסף יש ב' מדורות. הוא הגדלות דהוי' כפי שהוא
בעיר אלקינו. (כ"ז) היא מדריגה שלמעלה מזה. והוא מה
שאר"ל 51 ע"ז הק"ה מוציא תמה מנחמה. כלומר. שיהחלה בהי'
שמש הוי' מכלל העולם המנו דשם אלקים. והענין בעבודת הוא. כפי
שנתי' דע"ז הלקימה נעשה דנשמע. ענין המל"ג. קדמותו שומיני
לאר"י 52. היינו שהוא מקיף על עצמו מצד החזקה לקיים כל מה
שיצטרף. מכלל שום חמול. בכל מזה ומזה שהוא מודד קדמו. ובמדה

43) סוסה ומחודרן שבתורה 34. 44) פסחים ג' א. 45) תמא פ"א. ורא' א'
ג' פ"א. 46) תמא' מ' ב'. ורא' ר"ה ג' מ' מ' שם שם ע"ז. מ"א
ואילן. ורא' ג' ב' בארבות לק"ש ה"א ע' 157 ואילן. 47) פ"ד מ"ז. 48) רא' א'
תמא ר"ב. 49) רא' איל' פ"א. 50) ספרי ואינו כ"ז. 51) ורא' ורא' לא.
52) ורא' לק"ה שהי' ש' כ' ו' ועוד. 53) ורא' נודים מ' ב'. מתחמת שופטים ס'
מ"ג. ורא' ע"א. ורא' ששמותא רפ"ד. 52) שבת פ"א. א. 53) ברכות מ'
א.

תחת ה' בלתי חמה

כ"ט ש"ז, נזר ספר מעשה ידי דהמאך. ואז מבינים דאראנו נפלאות. שיהי' שניי הטבע של כל עניני הוסיס. דבמחמה הווי' הולקופה שאין בין עור"ז לטוה המשיח אלא שטוב מלכיות בלבד. ואח"כ יהי' שיני הטבע דמור, עד שזרז ואב עם כבש. עד גער קטן נהוג בס"ד. זא ידע ויא' שיהיה בכל הר קושי כי מלאה ארץ דעה את ה"ה 75. ובקרב ממש. ע"י משנינו וטבוהינו במשך זמן פנימה. שיהי ענין המטעה מיני וזאת מארץ מצרים. וגי' אז יידע קיוה. משיה דמורא דארץ (כמבואר בפ"ה 76). ובקרב ממש יבוא הנאפה ויפנינו קטמיות דארצו, ואז קיום ה'יעוד אראנו נפלאות. ויפנד חורב את כל הטע כולפנ. וכטם שאני נכתב כל אי נקרא 44. בקרב ממש. בבית המקדש השלישי. במורה בימנו ממש.

נסן ממצרים חסי'ן

זה כל הארץ ר"ה הלכה (כמבואר בכתבי האר"י ז"ל) דענין ההלכה את בעולם. כמ"ל 64 הליכות עולם זו א"ה הליכות אלא הליכות 66. וכת"ש הפל"ס 66 דמ"ש האר"י ז"ל שהלכה ר"ה הויעו זה כל הארץ ו"י ש'קהליות ו' צולד לשב"ב (הויעו לשון שירים) כל הארצות הויעו קה' כל הארץ. ואזאת במדרשגמ' א' זה וים שאנו ואנו (ישאל האר"י) שמתים זה לים ירידה גשמים. שגומר הויעו זה כל הארץ. ואר"י ואר"ע. ומוסיף ומבאר כל"י ארמו"ל וה"ז 68. דאפע"כ עק"ל הענין דהויעו זה את אפי' ישראל דוקא. דבראשה בשב"ב ישראל שנקרא ראשית ובשב"ב הורה שנקראת ראשונה. היינו בה"י או שבמורה הנמשכה דעולם. הליכות עולם זו. ועד"ו הוא בשאל' שפע יום נמשך עת"י דאר"ע. וכמוכא דפרכתי: שני ישראל גויליטם דשחרז' שבני נח יקיימו את ה' ממות ידוהו. עד שיהי' עכוד כלום שם אר"י.

אטום דמעלה מזה הוא מומול ק"א שבמחלים. לוד מומול חסד ומשפט אשרה ל' ה' אמרה דהנה מבורא בשמי' החו"ד. דגם על אסד ומוב המורה והגולה אשרה ל' (וגם על עניי משפט ח"ן ומסד' המכוסה אשרה ואמרה. שזא דמעלה ממומול ח"ן. מומול דמורה דהר' שם הורהה היא ר"ל על ג' שאר"ע ל' משאל' במומול ח"א, ה' ה' מורה דמשפט וממול ג' על מסד' המוליס וגם על מסד' המכוסים. והו"ו ג' ה' פשוטה אשרה ואמרה דע"ה היא נהה המכוסים. והו"ו דעני' השריה הוא כמה ובידוד כלל המורה ג' וכלים. משאל' זמר הוא בכ"י. ועד ב' האופנים. מסד' המכוסים. ומסד' המכוסים כמות הורהה והגולה. ה' ה' משבה דקפ"ה. דענין זה הוא ע"י המורקים כמות הורהה המלכות נעשה דמשפט.

וזהו נהן ממזרים חסי'ן. דע"י שיהודי מטייע את עצמו ע"י עבודתו מומל מיצוי' והבוי'ן. הרי הוא מופל דמעלה קיום היעוד שבשבותו. ונהן אפי' ישראל ממזרים חסי'ן חולש גוים והמטה. שמוסרים את כל עניי הוים. בדוגמה מה שכתב רש"י בהלכות מידושו עה"ה שחפ"ה נספה מהם והמה דנו. וכאופו של והמטה.

72 ישיע"ו ס. מא. 73 ברבנו ל' ב. וקוד. 74 ישיע"ו יא. ו. 75 שם
76 ואת תמא רפ"ל. 77 ממורדן צ. ב. 78 מטע"ו ז. ו. ותיק.

הנחת התי' בימני חוגג

64 חקיקה ג. ו. 65 מתי גדה. 66 נש"ס (הוצאת קה"מ) מק"ב. שס"ב
(מו. א.) 67 זכ"ר ע"ו. 68 יקל אור שם ע' שמו. שגב. 69 הנהמה
(מאבע) ר"ס באשמה פתיק ג' ותי. לקח מות שם. רש"י והמ"ב שם. וראת
כ"י שם. ויק"ל פל"ו. ו. 70 רמב"ם ח"ר מלכ"ס ס"ח. 71 ואת פוש"י
יעוד. וראת יקל אור עה"ס (ע' שמו).

הנחת התי' בימני חוגג